

Börjar ha en betydelse

Text: Caj Källmalm
Utförd: 2008.02.20

Foto: Caj Källmalm &
Nuclear Blast (på bandet)

Låter spegeln avgöra sanningen

I N F L A M E S

Jag börjar denna artikel med att kopiera början på min recension av senaste skivan: Hårdrocken som fenomen har In Flames att tacka för mycket. In Flames är inte bara ett av de första banden inom den s.k. "Göteborgsdösen". In Flames var också ett av de första banden som skrev in sig på skivbolaget Nuclear Blasts bandrepertoar och är i högsta grad en av anledningarna till att detta skivbolag idag är det kanske största skivbolaget på jorden som enbart ger ut hårdrock och metal. De var före Hammerfall på detta skivbolag och kan med största sannolikhet ta till sig en del credit för att bolaget valde att satsa på det svenska bandet, vilka senare gick iväg och blev Sveriges största hårdrocksband.

Artikeln börjar på nästa sida
>>>

De senaste åren har mer och mer hårdrock syns i medierna, mycket tack vare att just In Flames lyckats nå en helt ny, och framförallt, ung målgrupp med sin musik och på så sätt skapat ett intresse som kommer hålla i sig många år framöver. Om inte In Flames funnits undrar jag hur stor hårdrocken varit i Sverige, och kanske t.o.m. Europa, idag. Min gissning är att Sonic Syndicate inte hade varit ett skvatt och Avantasia aldrig hade varit headliners på de festivaler som kanske inte ens hade existerat idag.

Den fjärde april släppte In Fla-

mes sin senaste skiva och framgångarna som följt skivan är närmast makalösa sett till det faktum att In Flames spelar death metal, en genre som i 99 fall av 100 varit relaterade till sunkiga källarlokal, små skivbolag och en publik bestående till största del av dem närmast sörjande (bandet har t.ex. sålt bäst i Sverige och sjunde bäst i Europa). In Flames har lyckats bra med att frångå allt detta. Jag träffade Peter Iwers, bandets bassist, för att göra min tredje intervju med fenomenet från Göteborg – In Flames, bandet som aldrig upphör att imponera.

Börjar från början

Vi tar väl och börjar från början? Den sjunde mars i år kunde människor från hela världen för första gången lägga vantarna på singeln *The Mirror's Truth* – första låten och första singeln från det ankommande albumet 'A Sense of Purpose'. Redan här började folk ana att både albumet och försäljningssiffrorna för det skulle överträffa alla förväntningar som fanns i alla läger. Låten hade redan cirkulerat med video på bl.a. myspace och efterfrågan var lika stor som människors superlativer för vad de hörde. Och videon till

låten var lika imponerande den.

- Jag tycker den är annorlunda som fan, börjar Peter exalterat när videon kommer på tal. Jag gillar idén med att göra något sådant, med vår typ av musik, att göra en spelvideo, eller vad man ska kalla det, där det händer grejer. Fokuseringen är liksom inte på oss utan på storyn i videon och det gillar jag, det blir roligare.

- Jag gillar ju själv att kolla på videos där det händer grejer, fortsätter Peter, där det är ett genomgående tema och blir som en liten kortfilm. Det diggar jag! Videon är gjord på ett sätt där man ser att

det är masker och kostymer på gubbarna och det är liksom meningen. Det ska inte vara "oj, en massa aliens" utan meningen är att det ska vara barn, eller småvuxna, i dessa dräkter som styrs av dem stora gubbarna i de enorma huvudena. Så det är någon slags kick till hur det har varit och fortfarande är på vissa ställen i världen (kolla in videon och en massa annat kul här: www.myspace.com/inflames).

The Mirror's Truth

Låten *The Mirror's Truth* är en hårdare låt som knappast oroar de gamla fansen om att In Flames gått och mjuknat på äldre dagar. Det är också en låt som Peter skulle beskriva så här:

- *The Mirror's Truth* är en låt där vi började med en demoversion och där det fanns ett par olika varianter. Jag satt och spelade en massa till den och så arrade vi om den så att allt det man hade lärt sig blev helt bakvänt och så. Det passade bättre så helt enkelt. Och det var ju skitkul! Den är grym! Det var väl, jag tror inte det var den första låten jag spelade in, men en av de första. Så det var ju gött att höra, den är så himla aggressiv och snabb så det var grymt!

Kanske lite hårdare än de singlar In Flames har valt ut först jämfört med de senaste skivorna. Peter tycker dock inte att den är så särskilt mycket hårdare än tidigare första singlar och att det skulle vara just en hård låt som skulle bli första singel var aldrig något som bandet eftersträvade.

- Naej, egentligen inte. Första singeln på förra skivan var ju ganska hård, *Take This Life*. Men nej, vad vi gjorde var att vi individuellt valde bland låtarna vi hade och så skickade vi in våra röster till vår manager och möttes och pratade igenom det då. Det var två låtar som valet stod emellan då, för alla hade valt samma

låtar som etta och tvåa. Så det var denna och en annan då, och då diskuterade vi vad som skulle tas emot bäst och passa bäst just nu för att symbolisera oss och det var bara att den kändes klarare än den andra. Det var inte så att vi ville öppna med någonting hårt för att skrämja iväg, för det är ju ganska korkat. Utan den är bra, den är hård men den är fortfarande ganska "hittig" och lätt-tillgänglig, tycker jag då.

Börjar från början igen

Med det utklarat kan vi gå tillbaka ytterligare 15 år, till 1993 när In Flames spelade in sin första skiva som senare kom att gå under titeln 'Lunar Strain'. Föga anade nog bandet då vart det bar iväg mot, även om det bara var Jesper Strömblad från den nuvarande banduppställningen som fanns i bandet då. Den som tittar igenom namnlistan av musiker på skivan kan dock finna ett par idag relativt kända namn från andra band, däribland en viss herr Iwers.

- Det var ju så att från början bestod In Flames av Jeppe, Johan (Larsson) och Glenn (Ljungström) och ett gäng gästmusiker. De hade Daniel från The Eucharist som spelar i Arch Enemy nu och Gene från Dark Tranquillity, båda på trummor och så hade de en mängd olika gitarrister som spelade solon och däribland min brorsa då (Anders Iwers). Det var ju först när Anders (Fridén) och Björn (Gelotte) kom med som det blev ett riktigt band med fem medlemmar.

Ja, 'Lunar Strain' var måhända något av ett projektartat första skivsläpp med många gäster och få riktiga medlemmar, men det var med den skivan som allting började och skivan som sådan har fått en väldigt kultartad status inom hårdrockskretsar. Genom den och den efterföljande EPn 'Subterranean' blev också bandet intressanta för skivbola-

get Nuclear Blast som 1995, året efter att 'Lunar Strain' och 'Subterranean' hade släppts, gav ut bandets andra fullängdare - 'The Jester Race'.

- Allra första skivan, ja 'Lunar Strain' då, och även EPn 'Subterranean', är ju skrivna på ett sätt som bara är anpassat efter studion, menar Peter. Det kunde vara tio gitarrpålugg på en grej eller jätte konstig uppbyggnad där det var, ja det kanske var vers, stick vers, vers, vers, refräng eller stick igen och du vet, någon extra bit.

Absolut inget ont om dem, men de var gjorda på ett sätt som är väldigt svårt att framföra live så att det låter bra. Det är väl först på 'The Jester Race' och 'Whoracle' som det börjar bli lite bättre balans på alla låtarna.

In Flames blomstrar

Peter menar att det nya konceptet med ett helt fungerande band kanske var en stor anledning till detta i och med att Anders och Björn vid det laget hade kommit in och skjutit in en viss stabilitet i bandet. En stabilitet som dock blev kortvarig, efter 'Whoracle' hoppade både Glenn och Johan av bandet, vilket öppnade en plats för Peter att ta den plats hans brorsa en gång delvis varit och snuddat på några år tidigare. Efter en turné där bandet tillfälligt stoppade in Niclas Engelin (som senare tillsammans med bl.a. Anders Fridén gjorde den alldeles utmärkta Passengerskivan 'Passenger') bytte dock Björn Gelotte

In Flames skivbolag:
www.nuclearblast.de/

IN FLAMES

från trummor till sitt egentliga huvudinstrument (gitarr) och öppnade på så sätt en ledig plats på trumpallen, vilken snart fylldes av Daniel (Svensson) och In Flames blev därmed det band de är ännu till dags dato.

- Tidigare var låtarna mycket skrivna av gitarristerna, och när Björn och Anders kom in så hjälpte ju dem till, naturligtvis, men som jag uppfattar det, var det inte lika mycket gruppbidrag som det är nuförtiden. Det är fortfarande Björn och Jesper som skriver all musik, alla riff och så, och Anders gör ju all sång, men det här att sitta tillsammans och lyssna på varandras idéer och att alla kanske sitter och arrar, det är i alla fall det intrycket jag har, att jag känner att det är mycket mer av det nu än då. Jag och Daniel gör ju våra bitar själva liksom.

Ja, vi vanliga döda har nog ännu mindre koll på det, så vi får väl ta Peters ord på det och sett till resultatet tycker nog de allra flesta att det bara blivit bättre och bättre ju mer tid detta band fått till att växa samman som musiker. Resultaten i 'Clayman' och 'Colony' (båda släppta 1999), som följts av 'Reroute to Remain', 'Soundtrack to Your Escape' och 'Come Clarity' talar sitt egna språk. Peters favorit är den förstnämnda.

- Jag har så mycket känslor kring alla skivor, liksom. Så för mig finns det en massa olika favoriter ur min aspekt, så det är svårt att tänka på det objektivt. Men säg 'Clayman', den är grym!

Nya In Flames

Dagens In Flames är ett band som utvecklats till att bli vad de är. Många menar nog att bandet idag inte går att känna igen från det band som en gång skapade 'Lunar Strain' och 'The Jester Race', inte bara för de nu är ett dussin år äldre, utan likväl för att musiken skiljer sig en hel del. Peter menar dock att det inte rör sig

om allt för drastiska skillnader.

- Rent musikalsikt är det ju mindre dödsmetallsång nu, Anders har ju lärt sig sjunga fantastiskt bra på riktigt, han har hittat ett helskönt growl som är någon slags mix mellan det rena och den vanliga dödsång, tycker jag. Annars tycker jag det är hårdare, Björn är bättre gitarrist än han var trummis och han gjorde ju trummorna på dem plattorna.

Peter har annars hävdat förmigända sedan jag intervjuade honom första gången (i samband med 'Soundtrack to your Escape' att bandet mer eller mindre gör samma typ av musik, den är bara mer utvecklad för varje ny skiva.

- Ja, vi använder samma recept när vi skriver låtar, det påminner lite mer om det klassiska receptet med vers, vers, stick, vers, refräng. Lite enklare att framföra live på ett rättvist sätt. Men vi försöker ju att utvecklas hela tiden. Största skillnaden är att det är mer balans i bandet, skulle jag vilja säga, och mer balans i musiken. Vi hör det framförallt på den nyaste skivan.

Vad han själv bidragit med sedan han kom in är mer svårdefinierat.

- Jag tycker att jag har bidragit till denna stabilitet, men det är inte bara jag - jag måste ändå säga det - för när jag gick med då gick Daniel med också, och Björn började spela gitarr. Det blev liksom tre nya musiker och tillsammans hittade vi en stabilitet i bandet som inte fanns innan - både musikaliskt och som personer. Vi kommer väldigt bra överens och har samma mål och är beredda att offra väldigt mycket för att komma dit och satsar väldigt mycket på det. Annars

vet jag inte vad jag själv bidrog med eftersom jag inte var med i bandet innan, på så sett, men jag tycker att helheten låter mycket bättre nu än vad den gjorde på skivorna innan.

Tillbaka på ruta ett

Så var vi tillbaka där vi började, In Flames släppte en ny skiva i början av april och vi vet fortfarande ingenting om den, om ni inte tagit er tid att köpa skivan eller ladda ned den - lagligt förstås. Eller om ni läst min recension av skivan, vilket jag hoppas är en sådan där obligatorisk sak man

får göra redan i lågstadiet nuförtiden - läsa mina recensioner, speciellt de på In Flames skivor.

Nej, men för att ge lite klarhet i ämnet, här kommer Peters förklaring på hur skivan låter:

- Alltså, jag brukar alltid lyssna på plattorna vi gör till viss del, men oftast är man ganska trött på det vi har repat och åstadkommit så åtminstone jag brukar undvika att lyssna så mycket förrän det är dags att repa den. Men den här skivan har jag fani-mej lyssnat på sedan jag var klar med mina bitar. Jag sätter faktiskt i den hemma och lyssnar på den för jag tycker den är så jävla bra! Så det är kul, jag är skitnöjd!

Skitnöjd är bättre än skitnödig, men vi fick inte riktigt någon beskrivning av hur den låter, väl?

- Alltså, för varje skiva försöker vi göra någonting fräschare. Och damma av lite vad vi gjort och, vad ska man säga, lägga till lite mer influenser. Göra det lite vidare helt enkelt, utan att vi sätter oss ned och tänker "nu ska vi göra någonting nytt!", vi försöker att upprepa, egentligen. Man kan återanvända samma recept någon gång, men så kanske vi

”vi sätter oss ned och tänker ”nu ska vi göra någonting nytt!”

Framgångsreceptet är inte vad man tror

>>

In Flames skivbolag i Sverige och Skandinavien:
www.universalmusic.se/

byter någonting så att verser blir refräng eller något bara för det passar bättre.

- Skivan är en naturlig utveckling för In Flames; det är mycket melodier, mycket starka refränger samtidigt som det är ett hårt pis-kande på trummorna och sådär. En aggressiv platta som ändå är lättillgänglig.

Där fick vi det, svart på vitt.

Till ruta två

Den som inte är nöjd med den beskrivningen kan ju förstås ta en titt i Halloweds mikroskop, så får ni veta en massa hemligheter och saker ingen annan sett

tidigare. Till att börja med kan vi avslöja att trots att skivan vid intervjutillfället varit klar nästan fyra månader hade Peter väldigt dålig koll på titlarna,

- Jag vet ju knappt ens vad låtarna heter ännu, vi har ju arbetsnamn på alla från början.

Aha! Svagheter... Nej men allvarligt, vad finns det för låtar på skivan, egentligen?

- Jag är väldigt nöjd med låten *The Chosen Pessimist!* Jag tycker den är annorlunda som fan och det är en sådan låt som folk antingen kommer älska eller hata, på riktigt alltså. Jag kan inte tänka mig att det är någon som tyck-

er den är sådär för den är så pass stark och det är så mycket som händer i den så det är nog en låt som kommer tilltala många.

Jag påpekar för Peter att den påminner lite om en låt som fanns som bonusspår på vissa utgåvor av 'Soundtrack to Your Escape' - *Discover Me Like Emptiness*.

- Ja, kanske. Kanske lite grand. Fast den här är ju lite längre då.

Men hur var det nu med den där favoritlåten alla pratar om?

- Om jag måste välja en nu så skulle jag nog välja *Disconnected* som min favoritlåt, avslöjar så till slut Peter. Men det är svårt, alltså. Jag är skitnöjd med plattan!

IN FLAMES

Ruta tre och fyra

Så vad har In Flames fans egentligen att vänta av nya skivan? Ja, Peter tycker i alla fall inte att det finns någonting att frukta.

- Det är väl alltid folk som kommer att vara kritiska, men som jag sett det till de senaste skivorna så har folk varit kritiska men vid releasen men när sedan nästa skiva släpps refererar dem ändå till den föregående. Till exempel när vi gjorde 'Reroute to Remain' minns jag att många sade "vad är detta? Gå tillbaka till 'Clayman'" och så gjorde vi 'Soundtrack...' och då tyckte folk att vi skulle gå tillbaka till 'Reroute to Remain' och så

gjorde vi 'Come Clarity' och då var det samma sak där, vi skulle gå tillbaka till 'Soundtrack...'. Så jag tror bara det handlar om att folk får vänja sig, liksom - att vi är inget omedelbart band sådär, utan man måste lyssna en del på oss och personligen tycker jag att det är någonting positivt för när jag lyssnar på någonting och det sätter sig på en gång så är jag oftast trött på det efter fem lyssningar - och motsatt då. Så jag tror folk kommer att tycka att det här är skitbra! Sedan finns det ju en del som bestämt sig redan innan att det här ska vara dåligt p.g.a. skivomslag eller titlar eller

vad det än månede vara.

Eller att det står In Flames på?

- Ja men det vi gör, vilket är någonting som folk alltid ska veta, det är någonting som vi vill göra. Vi gör ingenting som något skivbolag säger till oss att göra eller som vi tror ska sälja bäst eller så. Vi följer vår egen väg. Sedan tycker jag också att vi är före väldigt många andra band och bara gör vår grej, så kanske det kommer andra som kopierar det, men det är ändå originalet som är bäst, liksom.

För Peter är dock känslan av att ha skivan färdig och släppt fullständig, enligt Halloweds betyg- >>

skala topprankar han känslan.

- Det känns som sju, helt klart. Toppbetyg! Det är väl kanske lite klyschigt att säga så, men det är det faktiskt! Jag är skitnöjd!

Det verkar onekligen så om inte annat...

Övergång till ruta fem

Den aktuella In Flames-skivan är bandets nionde fullängdsstudio-skiva och den visar upp en helt ny sida av In Flames på många sätt, t.ex. hur skivan spelades in.

- Ja, det har varit en angenäm skiva att spela in. Vi har varit alla på samma ställe och alla har varit delaktiga i *hela* inspelningsproce-

duren, för vanligtvis är det ju så att vi åker bort någonstans och sedan åker man hem när det inte är ens egen tur och så där. Den här gången var dock alla där hela tiden och det var skitkul! Alla lyssnade på varandras grejer och kom med input från höger till vänster. Och så var det lugnt, för vi var i vår egen studio också så vi kunde ta den tiden vi hade, eller som vi ville.

En egen studio i flammor, det betyder att deras tidigare koncept med gästproducenter och resor bort från allt vad media, telefon och personliga kontakter heter inte återanvändes då?

- Precis, vi var i Göteborg hela tiden och det var jätte skönt att vara hemma. Vi har varit borta så många gånger nu, så det räcker - höll jag på säga. Men det var det som var grejen lite, för förra skivan spelades delvis in i Göteborg. Jag lade bas och gitarrerna spelades också in här, men i övrigt har det varit i Danmark eller Uppsala och en massa andra platser på de senaste skivorna. Och då åker man ju upp på sin egen tid liksom och försvinner hem sedan så får man vara hemma med familjen och så. Men nu var det som att gå till ett vanligt jobb. Jag lämnade min dotter på skolan på

IN FLAMES

förmiddagen, sedan åkte jag till studion och hämtade henne sedan på eftermiddagen igen.

- Det var rätt skönt att inte åka bort och stänga av allting faktiskt, för vi brukar ju göra det, liksom skiter i vad alla tycker och bara kör vårt race, inte lyssnar på någonting annat eller läser några tidningar eller så. Den här gången var vi bara där allihop och det blev så att vi slappnade av på ett annat sätt och vi gjorde de här videodagböckerna (som postades på Myspace), du vet, bara för att göra någonting roligt under tiden. Nej, men det var grymt!

Ruta sex till åtta

Vi har varit inne lite och petat på det här med låtarna, nu kommer den riktiga djupdykningen! För er som inte är intresserade kan hoppa en 2-3 sidor framåt för nu jävlar kommer fan mikroskopet fram på riktigt, Peter - ta oss igenom skivan.

- Jag kan ju inte prata om texterna när det gäller låt för låt, börjar Peter ursäktande, det kan jag inte, men jag kan berätta lite om låtarna och hur de kom till.

Det blir bra det och eftersom vi redan tagit oss igenom *The Mirror's Truth* kan väl Peter börja från början med den borträknat.

- Mmm, absolut. Få se nu, vilken var första låten jag lärde mig nu ... det var nog, av de på skivan, faktiskt *Delight and Angers*, vilket var första låten där vi verkligen satte oss ned och gick igenom den ordentligt och arrade ihop. Den tillkom ungefär ett år innan plattan spelades in, då var första utkastet av den klar, samtidigt som *Sober and Irrelevant* och en låt på *The Mirror's Truth* singeln kom till, vi hade tre låtar som vi demoade, så när vi hade arrat dem så fortsatte vi att göra låtar.

Vilket resulterade i...

- *Disconnected*, ja den ... få se nu, det var en lite uppstrukturerad låt, det fanns några riff här och där som vi sedan arrade ihop till en hel låt och sedan så tillkom det då vissa partier medans vi spelade in den, men väldigt mycket basspel på en låten för det fanns så pass mycket utrymme så jag lekte lite med grejer som vi behöll sedan.

Disconnected följs på skivan av den kanske tråkigaste låten, i alla fall för Peter.

- *Sleepless Again*, det var en av de sista låtarna jag spelade in. Det är också så lustigt, för många låtar känns när man lyssnar på idéer och håller på arra, då känns dem ju bra men man känner mer för vissa och det här var en sådan låt. Jag tror det var näst sista låten jag spelade in för jag kände att jag inte fick någon känsla för den. Inte förrän jag började spela in den och första gången jag hörde den... alltså, allting... men många av idéerna från början var gjorda med trummaskin och sedan spelade vi in dem igen med riktiga trummor. Och med riktiga trummor blev det en helt annan låt, och sedan när sången kommer på och så, då kändes den grym!

Låt fyra, fem och sex

- *Alias*, det är väl "balladen" på den här skivan då, fast den är ju

>>

inte så "balladig". Lite ... vad ska man säga? Lite medryckig. Den spelade jag in och sedan vet jag att när vi gjorde demon, då spelade Jeppe på ett väldigt speciellt sätt. Och sedan hade han gjort grunden på gitarren på ett helt annat sätt, så jag trodde han hade gjort fel och spelade in den som jag hade gjort från början, och det gillade han så då spelade han in den igen som jag gjorde. Så den blev ändrad, men så blev den ändrad tillbaka igen och som den är nu så är den som den var från början.

Femte låtens namn antyder att bandet, eller i alla fall Anders, ofta känner sig överkörd...

- *I'm the Highway*, vilken är det nu då, säger Peter och gör en lång paus. Ja, just det, det är den! Ja, jag vet inte riktigt vad jag ska säga, det är en grym låt! Mycket lir i den, ganska - om det är den jag tänker på - så är det ganska ... Nej just det, det är den!

Peter kommer på sig själv och ändrar drastiskt och hastigt sin utsaga om låten.

- Nej men det är en ösig låt, en rocklåt kan man säga med döds-metallsång på. Jävligt cool, tycker jag. Annorlunda, väldigt annorlunda uppbyggd för att vara en In Flameslåt men ändå har vi lagt på det vi känner behövs för att det ska bli en bra In Flameslåt.

Därefter följer låten som ni kanske minns var Peters favorit.

- *Delight and Angers*, den nämnde jag ju förut då. En riktigt cool låt som gick från grym till fortfarande grym, men en låt som jag inte förstod riktigt vad vi skulle göra med och sedan när sången kom på blev helt fantastisk! Det är en låt som gick från att vara solklar! Solklar i demoversionen för att vara med på plattan, men när vi hade börjat spela in den började vi tvivla lite och tänka "hmmm, ska vi ha med den?". När sången sedan kom på var det dock inget snack, då var det bara "ja, den ska vi ha med!". Den blev så jävla bra! Mycket tack vare An-

IN FLAMES

ders och den är grym! Det är en av mina favoritlåtar, definitivt!

Livet efter *Delight and Angers*

Efter favoritlåten faller dock inte skivan på något sätt, Peter menar att här kommer en av skivans riktiga höjdpunkter - *The Chosen Pessimist*, som dock föregås av...

- *Move Through Me* ... hmm... vilken är det, funderar Peter en stund. Det är den, ja samma där: jag tror det var en låt där vi ändrade om lite grand så att en vers eller ett stick blev en refräng, eller tvärtom. Jag tror det var så på den, men är inte säker. Alla dem här låtarna genomgick ju en om-

behandling. Vi satt och lyssnade igenom dem efter första gången vi hade spelat in dem och funderade på vad som var bra, vad vi kunde förlänga, vad vi kunde ta bort och flytta på, och då satt vi med andra arbetsnamn så det är därför jag har lite dålig koll på dem nu. Det är lite pinsamt, men ja ... Det är en låt som blev skitbra och den leder då in på *The Chosen Pessimist* som var den sist tillkomna låten på skivan. Det var Anders som pratade med oss och frågade om vi inte kunde göra en lugnare låt, som liksom samlar ihop plattan lite grand, eller vad man ska säga? Man får en paus helt enkelt, fast det ska inte vara

en pauslåt, men man kan andas lite och lyssna på en låt som stannar upp skivan - kanske är bättre att säga. "Jovisst" sa vi om idén och så hade Anders och Jeppe lite idéer och så satte dem ihop det och Daniel spelade in låten när den knappt ens var en tredjedel färdig, det var bara i princip "nu kommer det partiet och här kommer det partiet och så gör vi så här". Och sedan när jag började lägga bas på den så började jag med att först lägga bas på två partier och sedan lämnade vi låten helt. Vi arbetade en del med andra grejer och lekte med lite program innan vi gick tillbaka till låten och då lade vi en massa

>>

effekter på det. Så jag tror jag lade 16 spår bas på den, eller någonting, samtidigt då, så den blev jävligt flummig. Men den växte och blev mer och mer och jag tror det är den låt som för mig nog är starkast på skivan. Den är naturligtvis inget singelmaterial eller så, men det är en låt som du kommer ihåg, helt enkelt. Och skulle du höra den utan att veta att det är oss är det fan tveksamt om du skulle känna att det är vi, förrän på slutet då när hela vår ljudbild kommer in igen men den är väldigt speciell.

Livet efter The Chosen Pessimist

Faller skivan nu då, tänker ni säkert. Ja, det kan ju verka så när Peters kanske två favoritspår passerat, men han menar att det finns fortfarande grymma låtar, för som Peter uttrycker det är alla låtarna grymma!

- Sedan kommer *Sober and Irrelevant* som, det är väldigt svårt att följa den låten, tycker jag, eftersom det är ett sådant väldigt "krychendo" på slutet så det blir liksom svårt att ... Alltså, valet var att lägga den här låten efter eller att sätta *The Chosen Pessimist* sist, och det ville vi inte göra utan den här *Sober and Irrelevant* är ju en tvåtaktslåt som är snabb och aggressiv och pang på rödbetan. Det händer mycket grejer, men det är 180 hela vägen och det är bara att köra på. Det är en stark refräng som även där har fått sin prägel av hur Anders gjort den och det gör att låten får en fantastisk karaktär, tycker jag. Även om jag diggade låten innan så blev den ännu bättre med sång på.

- Så har vi *Condemned* som är en tung, nästan lite old school dödsmetall i början som vi då har blandat med vårt sound. Det känns som en jävligt nedstämd låt, men den är inte det utan den är precis som

alla de andra, men den är jävligt mörk och groovig liksom, med världens mest rättframma refräng, liksom, som bara biter tag i dig.

- *Drenched in Fear*, det är den låt som från början kändes som den absolut starkaste och det var en av de låtar som först var klar med sång. Men som jag sagt ett par gånger nu så förändras många låtars karaktär en hel del med sången och vissa låtar blir ännu starkare så det blir jävligt svårt att välja. Men den är väldigt cool, Anders experimenterade mycket med stämmor där och han sjunger fantastiskt bra i den låten.

- Samma sak med *March to the Shore* som var lite av min nemesislåt från början och jag tänkte "fan vad svår den är att spela!". Eller tyckte. Och det blir ju så med de låtarna att man sitter och nöter på dem så mycket att jag sedan satte den på 2-3 tagningar. Det tog kanske 20 minuter att spela in låten, för jag hade nött den så mycket. Den är också snabb som fan men med en stark refräng och coola riff. Perfekt att avsluta med för att du känner att "shit, jag vill höra mer!" så sätter man på skivan igen.

Öter till ruto ett, igen

Kommer du ihåg att den här artikeln började med att Peter och jag gick igenom singeln och videon till den lite? Det vi aldrig riktigt gick in på där var hur idén hade uppstått och lite jämförelser med deras tidigare videos. En sådan godbit kunde bara sparas till det påpekats att hela al-

IN FLAMES

bumet är producerat av In Flames själva, med assistans av Roberto Laghi och Daniel Bergstrand, vilka hjälpte till med bas- och truminspelningen respektive sången. Så hur gick det till med videon? Var den också en In Flamesprodukt ut i filmrullspetsarna?

- Nej, Popcore kom upp med ett manus som vi gillade och följde från det. Sedan kan det hända att vi varit och pillat någonting här och där, men i det stora hela är det deras manus.

Peter pratade om barnarbete och barnslaveri när vi gick igenom videon tidigare, är det någon form av politisk satir eller så som vi har att göra med här?

- Nej nej, inget statement eller något sådant, utan det är bara en video som dem skapade efter att ha hört låten som dem tyckte passade bra till den och Anders kände fungerade bra med hans texter och så med allting. Men det är inte direkt så att vi har någonting som vi vill visa att "det är så". Det har vi gjort tidigare och sådär, men inte nu.

Ja, men det kanske inte alla kommer ihåg, så det är väl bäst att fräscha upp minnet lite. 2002-2003 var det väldigt mycket snack från en viss "rockstidning" här i Sverige och även vissa andra Europeiska tidningar om att In Flames och Soilwork var bittra rivaler och hatade varandra. Så, statementet blev följande:

- Vi gjorde ju en video med Soilwork, för ett par skivor sedan. Och det var ju så mycket snack om att vi var rivaler och att vi hatade varandra och sådana grejer, men Soilwork var ju

några av våra bästa vänner så då kände vi det att nu gör vi någonting mega ironiskt så nu gör vi två videos här som att vi har en fight på gång bara för att ironisera hela grejen. Musik är ju bara på skoj, man ska ha roligt. Det handlar ju inte om att tävla, utan det handlar om glädje och att ha det gött! Det hela dog ju väldigt fort efter den videon och det var ju lite det som var meningen då.

Signeringar

In Flames är ett trevligt band, det tror jag de flesta är rätt överens om. Oavsett om man gillar musiken eller ej så kan nog alla som läst en intervju med någon i bandet eller träffat dem skriva under på att dessa killar är riktigt goa gubbar. De brukar, p.g.a. att de är så trevliga, alltid ha lite tid över till sina fans också och signerar ofta skivor och gör andra små roliga saker för att alla ska känna sig uppskattade. Men nu har ju bandet vuxit sig lite större, så har de fortfarande tid för detta?

- Skivsigneringar, ja? Absolut! Nu är det ju så att vi åker på turné mindre än en vecka efter att den släppts här i Sverige, så vi kommer ju göra en del och sedan kommer vi göra mer längre fram på festivaler och spelningar längre fram. Men absolut! Planen är att vi ska ut och signera skivor!

Ja turnén som pågår ända till andra halvan av maj är ingen dålig korvbit för den som är sugen på kaka. Megadeth huvudaktar, In Flames är nummer två och Children of Bodom värmer för dem. Dessutom är det ett par andra band man kan nämna lite förbigående, men för mig räcker det så. Det här är dock inte första gången In Flames gör en turné av detta slag - för 1½ år sedan hade de också Children of

>>

Bodom som sällskap när Slayer huvudaktade, så frågan är naturligtvis – gillar bandet turnépaket som dessa så mycket att de kommer göra sådana hela tiden?

- Både ja och nej – det är rätt skönt att gå upp och inte ha all press på sig, att man vet att i alla fall en 60-70% av publiken är där för huvudbandet eller för paketet i sig då. Just om vi headlinear så är det ju jätte kul för då har vi ju i stort sett obegränsat med tid eller vi vet att dem som är där har kommit för att kolla på oss, samtidigt tycker jag att det är rätt kul att bara visa upp sig för folk som inte sett oss förut och bara visa att "här är vi" och så gör vi förhoppningsvis en bra show då. Så jag gillar både och!

Turnéer

Vad är då nackdelarna och fördelarna med att göra turnéer och turnépaket? Ja, Peter lyckas nog trassla ur sig ur det hela om en stund...

- Det kan vara rätt skönt att ha 50 minuter och bara gå upp och bränna av 100% hela vägen, sedan gå och duscha och kolla på ett grymt band. Så det beror väl på. Vi hade ett år då vi bara gjorde turnéer som denna och det var skittråkigt! Visst, vi hade ju skoj och så, men det var inte kul att bara spela inför andra bands publik och varje kväll få kämpa till sig publiken, då blir man lite nedstämd efter ett tag. Men samtidigt var det en erfarenhet också, en viktig sådan som gör att man håller sig med båda fötterna på jorden, liksom och jag tycker det är viktigt att prova på allting. En kombination är ju rätt skönt.

Och Children of Bodom, som var med även senast det begav sig ... där verkar det ju vara lite vänskap också.

- Absolut! Vi har känt dem sedan de gav ut sin första platta, vilket var väl 1998 eller något och vi har ju turnerat massa gånger tillsam-

mans. Vi var till Japan och ute i Europa på vändor. USA har vi nog inte gjort tillsammans ännu, så det är ju kul då. Nej, men dem är grymma! Jätte bra snubbar.

Amerikanarna kan dessutom roa sig med att på utvalda orter se bara In Flames och Bodom, solo och hela kvällen bara dem.

- Ja, dem där off-gigen. Det blir ju en längre spelning då, vi headlinear och istället för 50 minuter på GiganTour blir det väl 1½ timme nu. Så det blir mer kul, helt enkelt! Köra längre, slänga in lite mer gamla och nya låtar och det är viktigt med det. För en nackdel med dem här stora huvudbanden är att de inte vill spela sex dagar

i veckan, utan de kör 2-3 dagar i sträck oftast. Och det blir en väldig massa lediga dagar och lediga dagar kostar pengar för vi har en buss vi ska betala och personal och så ska vi själva leva så det är viktigt att vara ute och spela så att man inte förlorar pengar. Plus att det är bra att komma ut och göra någonting tillsammans med dem andra banden på turnén.

Jobbigt att spela så ofta? Nej, tydligen inte.

- Nej då, jag föredrar att spela varje dag! Annars är det ju bara en extra dag där jag är borta hemifrån och inte gör någonting. En gång i veckan kan man vara ledig, tycker jag – max.

IN FLAMES

Detta gäller även mannen som gormar, rösten och halsen håller tydligen.

- Nej men han delar uppfattningen. Det är väl tyvärr så att sångare ofta kan bli sjuka, men han är tålig, Anders, och jag tror att om han får balansera mot tristessen att bara sitta ledig någonstans och inte göra någonting eller att spela – det är ju ändå därför vi är där, liksom – då väljer han nog att spela, absolut.

Sverige i Peters hjärta

Peter är svensk och han gillar Sverige, det märks. Han anger Sverige som sin favoritplats att spela på när man kikar på hans

presentation på bandets hemsida och han verkar tycka det är speciellt att vara hemma i Sverige, skönt om inte annat.

- Vi kommer att spela en del i Sverige – en del är bekräftat och en del är inte bekräftat så jag ska inte gå in på det för det enda jag vet är att Metaltown är bekräftat (även bl.a. Peace and Love och en spelning på Gröna Lund har bekräftats sedan intervjun gjordes), sedan är det väl ett par till eventuellt. Runt om i Europa och sedan efter det då, det blir i september någon gång när alla festivaler är klara, så kommer vi åka ut på en headlinerturné här runt om och komma så mycket som

möjligt till Sveirge och övriga Skandinavien och Europa.

Förutom det väntar detta på turnéfronten:

- Vi har planerat att vi ska turnera ett tag, vi kommer vara hemma i lagom tid till jul, och vi åker nu i april. Så vad blir det? Säg sju månaders tätt turnerande detta år och sedan fortsätter vi nästa år. Så det blir en hel del, så det blir skoj!

Peter menar dock att det kan vara lite jobbigt att åka hemifrån, från fru och barn och Göteborg.

- Det är klart att det aldrig är kul att vara borta ifrån ungar, flickvän och fruar (har han flera?) och sådär. Samtidigt är vi ju hemma så mycket nu, inklusive skivinspelningen har nu vi varit hemma sedan i augusti. augusti till april, så det är ju jätte lyxigt att kunna vara hemma och ledig så mycket nu då. Men just nu känns det inte alls jobbigt. Det är klart att det kommer att göra det när man sitter mitt i ingenstans någonstans i USA och väntar på att få spela live, då är det väl sådär. Men det finns ju bra och dåliga dagar och vi gillar att göra det så jag ser verkligen fram emot det.

Jag föreslår att man kan väl ta med sig fru(ar?) och barn, men det finns vissa problem med det, påpekar Peter.

- Det är ju lite svårt ibland, för mina barn går ju i skolan och dem har ju skolplikt så dem måste vara där. Och alla flickvännerna (han har alltså fler!) har ju jobb och sådant att sköta. Men det ibland händer att de kommer över.

Världens sämsta sångare

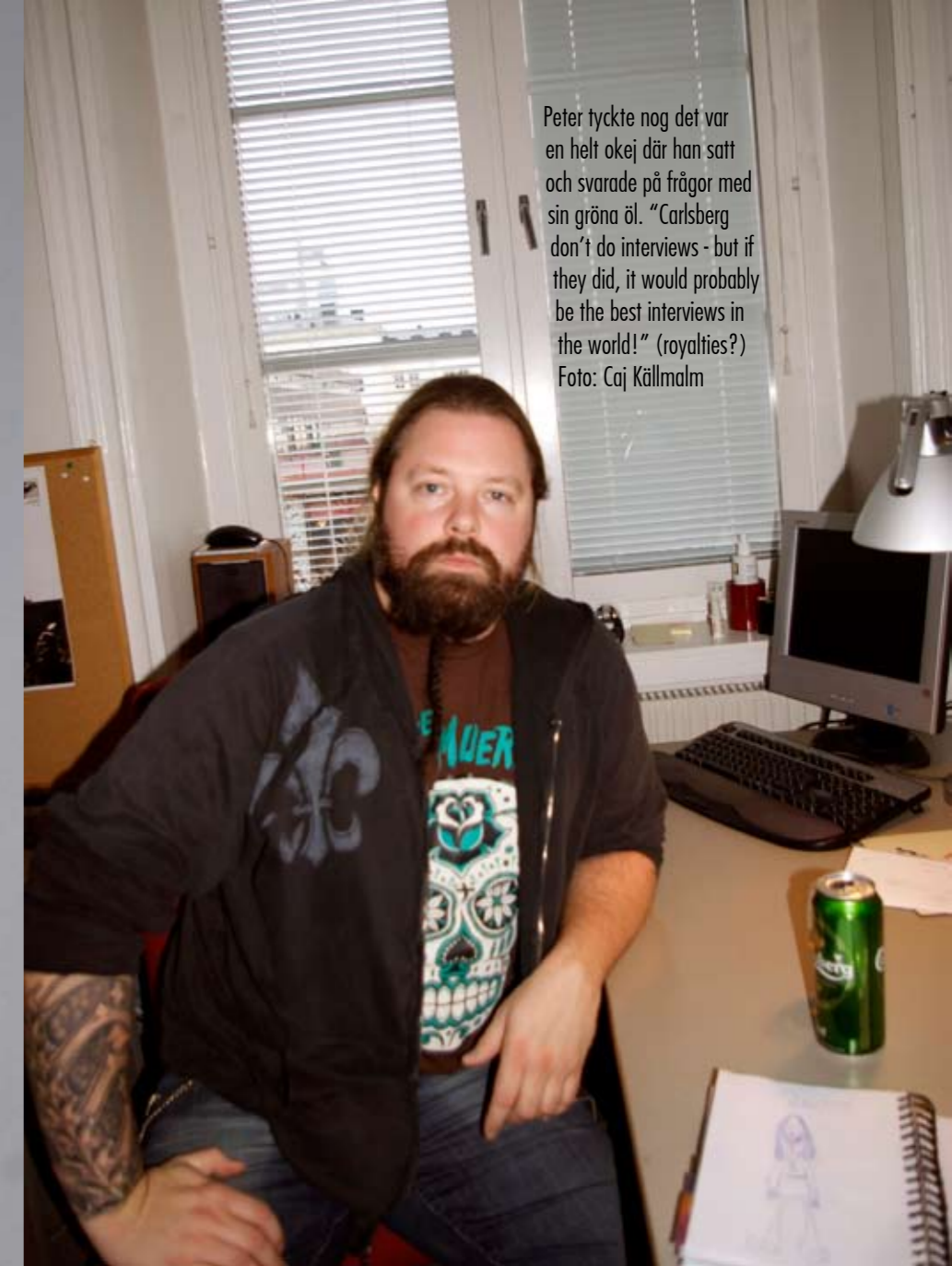
Själv har jag sett In Flames ett antal gånger, men jag håller inte räkning så exakt hur många låter jag vara osagt. En minnesvärd spelning de gjorde dock, för storpublik dessutom, var för fyra år sedan på Sweden Rock Festival då bandet specialdekorerat sina scenkläder efter lite omdömen de

Anders Fridén
- metalvärldens
kanske sämsta
sångare, enligt
hans egen
tröja. Foto
Nuclear Blast

Peter Iwers på
intervjudagen. Läg
märke till den slående
likheten med själv-
porträtet han just ritat
som finns till höger
om Peter.
Foto: Caj Källmalm

Peter tyckte nog det var
en helt okej där han satt
och svarade på frågor med
sin gröna öl. "Carlsberg
don't do interviews - but if
they did, it would probably
be the best interviews in
the world!" (royalties?)
Foto: Caj Källmalm

fått för sin 'Soundtrack to Your Escape' från tidningen som är kopplad till festivalen.

- Ja, just det, skrattar Peter när jag för spelningen på tal! Det gjorde vi ju, vi hade ju tröjor på oss när vi spelade där. "Kanske världens mest överskattade band", var det väl? Och "kanske världens mest överskattade sångare", då. Eller "världens sämsta sångare"? Ja, men det är ju så. Det är ju så att recensioner är en persons åsikt och det är det man måste komma ihåg när det gäller

en recension - att för det första ska man ju inte hänga upp sig på det. Det vi tyckte var så roligt, det var mer att han var så hära: "men så här är det!", det är inte vad jag tycker, det var ingen subjektiv åsikt, utan det är så här världsåsikten är enligt den här killen, jag kommer inte ihåg vad han hette (inte för att hänga ut någon, men Janne Stark hette han!), men därför gjorde vi tröjorna, bara för att vi tyckte att det var så himla roligt. Vi ville visa att vi bryr oss inte. Det är ironiskt, liksom. Men

det är alltid så, en recension är av en person och det ... jag minns själv när jag var mindre och läste alla hårdrocksrecensioner av folk som neggade på saker man inte alls höll med om och man blir förbannad. Men egentligen är det ju så att det gynnar en mer för det är ju inte så att folk tänker "nej, den fick en dålig recension - därför köper jag inte plattan".

Absolut inte, och hela bandet tog "kritiken" på gott humör. Peter, som läser rätt mycket recensioner, minns även en annan ytterst

tarvlig recension som bandet fick - då om sitt liveuppträdande.

- Vi garvade ju åt den där, det är ju det som är grejen. Den här snubben får ju tycka precis vad han vill, självklart. Men man måste ju tänka som journalist att när man uttrycker sig så måste man liksom uttrycka sig och berätta att "det här är min åsikt, det här är inte så det är". Och liksom, det är väldigt viktigt. Samtidigt som vi som artister inte får lov att ta åt oss, men det kändes så jäkla roligt att göra det för den här snubben han verkade inte riktigt fatta att

vi drev med hela grejen, utan jag tror han trodde på riktigt att vi blev sura. Jag har aldrig blivit sur av en recension i hela mitt liv, om det inte är så att det inte är konstruktiv kritik - när de säger att "så här är det". Det var också rätt lustigt för vi fick en etta på Roskildeigget av Consuella-någon-ting, en kille i Aftonbladet... eller Expressen kanske det är. Och det är väl okej, vi kanske förtjänade detta, men det människan skrev var att "hårdrock är dåligt". Överlag, liksom. Vi var representanter för all hårdrock i hela världen den dagen, och därför var vi

dåliga. Och då blir man ju så här att "fan vad oproffsig du är!". Du får väl tycka att vi är sämst i världen, men säg då att vi är det då, säg inte att musikstilen är det, att den är kass. Så att du förstår väl min poäng? Vi bryr oss inte, men man kan bli lite trött på folk som inte är konstruktiva ibland, faktiskt. Men det är liksom inte för att de inte diggar vår musik utan det är för att dem uttrycker sig så klantigt.

Metalvärldens kanske längsta intervju

Det börjar dra ihop sig med intervjun så vi ska väl börja samman-

fatta det hela. In Flames släppte alltså sin nionde fullängdare i april och har sedan dess varit runt om i USA och spelat. Peter har förklarat hur skivan låter, låt för låt till och med, om musikvideos, turnéer och en massa annat. Det är väl allt trevligt, men vad har det egentligen givit oss för anledning att införskaffa In Flames nya skiva? Ingen! Så här kommer en anledning:

- Vi är ännu bättre än någon-

sin nu! Nej, jag vet inte. Det var en bra fråga! Det är klart jag kan säga att den är grym, men ... vad ska jag säga? Jag vet inte ... Det är ju en fantastisk skiva, så klart, tycker jag. Och, vill du höra någonting som är äkta - och då menar jag inte det här snacket om "true metal" och så för det är ju bara skitsnack - men äkta på det sättet att vi gjort någonting utan att lyssna på vad någon annan vill att vi ska göra. Till trots då

att folk säger "sell out" till höger och vänster, så gör vi bara det vi känner för och när man gör det så låter det så här. Och det är förbannat bra!

Duger det? Nja, jag vill höra mer!

- Jag vet inte, jag hoppas att alla gillar skivan och kommer och tittar på oss när vi spelar i Sverige! Och Norge eller var ni nu än befinner er! Och det blir skitkul! Jag är peppad och känner att jag blir

allt mer exhalerad över att åka på turné än jag varit på länge. Det ska bli skitkul!

Oj då, det där lät visst mer som en avslutning. Kanske för att er älskvärda intervjuare har kastat om ordningen på frågor och svar? Nja, jag känner mig oskyldig. Peter, berätta något som inte har något med musik att göra - berätta om tv-spel!

- Det sköna med det är, tycker jag, att när jag ser mina ungar

spela det så reflekterar ju inte dem över om det är en ny låt eller om låten är 30 år gammal, utan dem bara kör det dem tycker är bra och det är störtskönt! Det är så det borde vara alltid!

Peter pratar naturligtvis om det omåttligt populära Guitar Hero på vilkens tredje upplaga innefattar en låt av just In Flames. Vad kan de innebära för grabbarna flamma, tro?

- Jag tror inte att vi ser det ännu,

faktiskt, men jag tror att det är ett väldigt bra sätt att nå ut, till folk som inte har den musiksmaken annars och det är grymt! Jag vet, vi spelar ju det hemma och jag har ungar som spelar det och de kör allt som de diggar där, och det kan vara allt från Rolling Stones till Danzig till Dragonforce, liksom. Och jag tror det gäller alla som har det hemma, det är ju väldigt många som har det och det är ju roligt. Det är ett bra sätt att upptäcka musik som du annars inte hade hört. Det är som en samlingsplatta med all världens musik, eller all världens rock i alla fall och en del är bra och en del är dåligt.

Avslutning

Fint, då var det avklarat! Är det någonting som mot förmodan inte skulle vara solklart efter detta så kan vi ju konstatera det att intervjun fick lite inslag av rap också - det var nämligen så att en bit in i intervjun fick vi besök av raparen Petter som kom och strulade med oss. För alla er som inte gillar rap och vill ha saker att klanka på med dem så använd detta argument: de kan inte ens parkera, Petter hade nämligen fått en parkeringsböter som han skämdes lite för. Stackaren.

Peter Iwers är basist, likaså är hans bror och det i ett annat stort band från Göteborg - Tiamat. Jag slänger in ett par snabba frågor till Peter om detta innan vi avslutar intervjun, och så här kan vi sammanfatta det:

- Det finns inte den minsta rivalitet mellan oss! Han är en stor inspirationskälla för mig, liksom, och kommer alltid att vara det.

Peter gillar vad Tiamat och Anders gör där och Anders gillar förmodligen In Flames och det Peter gör. Det gör jag i alla fall, och förmodligen du också som suttit och tagit dig igenom hela denna intervju.

Fixxxer